

dette vidunderlige Standpunkt, som mærk- værdigvis en Autoritet som den højtærede Justitsminister har gjort gældende ved en tidligere Debat, er der fra flere Sider rejst en aldeles afgørende Kritik. Saaledes kan Lovgivningsmagten ikke lege med Tingene, at den siger: Her er et eller andet, som er tvivlsomt, vi ved ikke, om det er berettiget, om det er juridisk holdbart, men Højesteret kan jo prøve det, og hvis Højesteret skulde komme til en anden Opfattelse, gør vi Sagen om. At en Jurist kan udtale sig saaledes, er mig ufatteligt.

Det ærede Medlem sagde saa i Aften — paa det Punkt i Overensstemmelse med sit Interview —, at denne sin Svingning, denne sin Omvendelse for at bruge et Ord fra de senere Dages Debat, denne sin Kovending, for at bruge et lignende Udtryk fra de sidste Dages Debat, bragte han som Offer til sit Parti, og umiddelbart derefter tog han fat paa at angribe Parlamentarismen og tilføjede, at det, der skete i Gaar og i Dag, havde han allerede nu Forvisning om, gennem Samtaler med mange Mennesker uden for denne Bygning, at det i høj Grad svækkede Tilliden til Parlamentarismen. Deri giver jeg ham i nogen Grad Ret, og det gælder navnlig den Holdning, hans eget Parti har indtaget. Men det Angreb paa Parlamentarismen, som jeg oftest har hørt fra den Side, fra den antiparlamentariske Side, som det ærede Medlem til en vis Grad tilhører, har netop været Partibaandet, Partibundetheden, og jeg forstaa derfor ikke, at det ærede Medlem vil svække disse antiparlamentariske Strømninger ved at bringe et Offer til sit Parti mod et Princip, som han fremdeles holder paa, altsaa mod sin egen bedre indre Overbevisning.

Saa gik det ærede Medlem til Slut over til i de voldsomste Ord at angribe Perfidi i Venstrepressen. Nu er det ingenlunde min Sag at imødegaa det ærede Medlem her, men Venstrepressen har været uhyre perfid i denne Sag over for det ærede Medlem og hans Meningsfæller, og Konklusionen deraf er den, at han vil afvende Ulykkerne derved, imødegaa denne Perfidi ved at gaa over til at stemme sammen med Venstre og for Venstres Forslag og gøre Venstres Villie. Det er den vidunderligste Argumentation. Jeg kunde have tænkt mig, at han som en Mand vilde have taget Kampen op mod denne Perfidi ved at bekæmpe den, trodse den til det sidste — det var en Metode. Men er der noget, der kan give en saadan Perfidi Vind i Sejlene, maa det dog være, hvis det her konstateres, hvad det nu bliver gennem det ærede Medlems

Udtalelser, at en saadan Perfidi i den Grad er terroriserende, at det ærede Medlem bøjer sig i Støvet derfor. Har Venstrepressen været perfid hidtil, hvad vil den da ikke blive i Fremtiden, naar den mærker en saadan Frugt af sin Perfidi?

Det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz talte om, at hun ikke havde været helt tilfreds med det, der her var sket. Det ærede Medlem delte Invaliderne i dem, der har faaet tilkendt Renten, og dem, der er forsikret, men endnu ikke har faaet den, og hun gjorde det i saa uklare Vendinger, at jeg ikke kunde følge Elverpigens Dans længere, jeg holdt op. Men til sidst kunde jeg for saa vidt følge denne, som jeg kunde konstatere ikke blot Mangel paa Logik, men en fuldkommen Mangel paa Gennemtænkning af Spørgsmaalet, som det foreligger i dette Øjeblik. Det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz udtalte nemlig, at hvis Mindretallets Forslag vedtoges her, vilde Sagen alligevel komme for Højesteret. Det ærede Medlems Hjerne er juridisk skolet og har nu ogsaa nogen parlamentarisk Skole. Det forekommer mig derfor fuldkommen ufatteligt, at det ærede Medlem kan staa op og forsvare en Kovending — hvis man kan bruge dette Udtryk i Forbindelse med Elverpigedans — dermed, at hvis Mindretallets Forslag blev vedtaget, vilde Sagen alligevel komme for Højesteret. Nej, hvis Mindretallets Forslag vedtages, bortfalder Lovforslaget. Saa bliver vi ved den gamle Lov, og saa bliver der ikke Mulighed for, at noget Spørgsmaal denne Sag vedrørende kan komme for Højesteret.

Jeg maa overhovedet beklage, at det konservative Folkeparti ikke har opretholdt sin Splittelse i denne Sag. Det har vist sig nu adskillige Gange, at den eneste Maade, hvorpaa det konservative Parti af og til kan udrette noget nyttigt, fremme en god Sag, er ved at gaa i Stykker; der er altsaa en lille Mulighed. Det har jo vist sig to Gange i Folketinget. Det viser sig atter nu. Maaske svigter det. Jeg ved det ikke; jeg er ikke sikker paa Udfaldet endnu; maaske svigter det ved denne Lejlighed. Men saa snart de holder sammen, bringer Ofre paa Partialteret, saa snart Partimæssigheden sejrer, saa snart de danner en samlet, sammenlænket Klump paa 28 Medlemmer, kan de kun stoppe, forhindre. Det eneste Haab for dette Parti er at gaa i Stykker. Jeg maa altsaa beklage, at det nu kun er gaet saa meget i Stykker, som der her er Tale om; og jeg er desværre ikke sikker paa, at det kan bidrage til, at Retten